

da bi pomogli teti do njenega doma, a bil je zaman ves trud, ker jarec je odgovoril vsakemu kakor zajcu.

Greduč tako žalostni po polju in skrbeč za teto, srečajo ježa in ta jih vpraša, kaj delajo v toliki družbi. Ti mu povedo vse kako in kaj. Tedaj reče jež: »Hajdimo, da poizkusim srečo še jaz in vidim, kdo je to!«

Ko pridejo pred brlog, zakliče jež: »Kdo je v tetinem domu?«

Jarec odgovori:

»Jaz sem jarec
živoderec,
živ zaklan —
nedoklan,
živ osoljen —
nedosoljen,
živ pečen —
nedopečen!
Mojih zob moč čutiš bridko,
ko pregriznem te kot nitko!«

Na to mu pravi jež:

»Jaz sem jež,
vsemu selu knez,
zvil se bodem v klopčič
in te zbodel v gobčič.«

Naš jarec se prestraši in zbeži!

Srebrni zvončki.

Iz jasne, sinje daljave
srebrni zvončki pojó;
to niso zvončki srebrni,
spomini mladosti so to!

In ko je v življenju najtežje,
ko solnce gre za goró —
v daljavi jasne mladosti
srebrni zvončki pojó ...

Simon Palček.

